

GDJE DA KUPIMO KRUHA?

17. nedjelja kroz godinu, B

Veli mudra riječ: „Bog je tako odredio, da nikada mladi ne pojede, što stariji ne promisli.“¹ I doista. Nije tako davno bilo, ovoga rata, kada nas je tjeskoba hvatala ne samo zbog opasnosti od pogibije ili ranjavanja, nego i zbog onog osnovnog: hoće li biti struje i vode? Hoće li se moći kupiti kruha? Hoću li imati gdje prenoćiti? A koliko li je tek bilo prognaničkih tjeskobnih neprospavanih noći, kako reče jedna: „Ja se već šest godina svojim vratima ne zatvaram. Nitko ne zna kako je to!“

Onaj tko je nešto od toga doživio može vrlo lako razumjeti razgovor između Isusa i njegovih učenika kako nam donosi današnji evanđeoski odlomak. S druge strane Galilejskog jezera silno se mnoštvo okupilo oko Isusa i njegovih učenika. Isus želi iskušati apostola Filipa, pa ga pita: „Gdje da kupimo kruha da ovi blaguju?“ Filip nemoćno odmahuje rukom: „Za dvjesta denara, što i nije bio malen novac, ne bi bilo dovoljno da svatko nešto malo dobije.“ Filip želi reći da se tu ništa ne može učiniti. Andrija, istina, dodaje kako se među njima nalazi dječak koji ima pet kruhova i dvije ribice, ali i to je tek kap u moru.

Doista, gdje da kupimo kruha? Tjeskobno pitanje, bez izgleda na odgovor. Oko njih je pet tisuća muškaraca. Dodaju li se njima žene i djeca, onda je to znatan broj. Ne učini li se nešto, malaksat će na putu. Isus i apostoli bit će suodgovorni za njihovu nesreću. A izlaz se ne vidi. Sva ta pitanja, obilno začinjena tjeskobom, vrzmaju se po glavama apostola.

Isus zapovjedi da svi posjedaju, blagoslivlja ono malo kruhova i ribica, izriče zahvalnicu i daje da se razdijeli. I svi su jeli i nasitili se. Čudo neviđeno i nečuveno! Nevjerojatno. Nitko od apostola nije na takvo nešto pomislio.

A Isusu je to tako razumljivo. Nije se potrebno tjeskobno brinuti. Mi ljudi toliko nutarnje energije trošimo upravo na takve stvari. Ne možemo spavati od silnih briga kako namaknuti ovo ili ono. Nemamo vremena ni jesti (upravo tako!), od silne nervoze pušimo, pijemo previše kave, postajemo neoprezni u piću, a da se o ludovanju u prometu ne govori. Jer je, reći će se, život strašno nemilosrdan, tako da se čovjek treba boriti i izboriti. Koliko puta je Isus morao reći da se ne brinemo tjeskobno oko toga što ćemo jesti, što li piti, u što ćemo se odjenuti. Bog daje i dat će. Naravno da to nije poziv na ljenčarenje, nego na jedan drugačiji način gledanja. Pomislimo: kad bismo samo dio naših snaga koje trošimo oko brige za materijalno preusmjerili na to kako da se duhovno obogatimo, da naučimo više ljubiti, praštati, biti bližnji jedni drugima. Mi svojim ljudskim poslovima sijemo, ali Bog daje da uzraste.

Umjesto tjeskobnih pitanja o tome gdje da kupimo kruha, mi mirno molimo u Gospodnjoj molitvi „kruh naš svagdanji daj nam danas.“ I znademo da nas naš Gospodin neće ostaviti. Jedanput je Isus bio apostolima spomenuo da se čuvaju kvasca farizejskog, a oni primijetiše kako nemaju kruha. Isus, razočaran što odmah misle na kruh, pita ih koliko je preostalo ulomaka kad je ono nahranio četiri tisuće, pa onda pet tisuća ljudi. Kad su odgovorili, on ih upita: „I još ne shvaćate?“ Koliko li je i nama umnoženih i brojnih darova dao i daje Gospodin. I još ne shvaćamo?

¹ Ivana BRLIĆ-MAŽURANI], *Bratac Jaglenac i sestrice Rutvica, Priče iz davnine*, Zagreb, 1926., 181.

Zvonko Pažin